

faa det fornødne Sukker, ikke til selve Husholdningen, men til Uddannelsen af disse Lærereinder. Den daglige Husførelse kan selvfølgelig nøjes med det Sukkerkvantum, der er tildelt Hjemmene, men efter de Oplysninger, der er tilfyldt mig fra mange forskellige Sider, er Forholdet dog vistnok, at Henlæggelse af den tildelte Ration til Syltning er umulig, og det er en slem Ting i en Tid, hvor det spiller en stor Rolle at tage alle Næringsmidler i Betragtning, ikke at kunne foretage den sædvanlige Syltning.

Nu ved jeg meget vel, at de tilstedeværende Sukkerbeholdninger neppe tillader en Forøgelse af Rationerne, og jeg er derfor klar over, at man straks maa paa-pege, hvorfra man ønsker at tage det, man vil fordele til Hjemmene. Jeg har bragt Sagen frem i Prisreguleringskommissionen og har der mødt Forstaaelse. Naar mit Ønske ikke er realiseret allerede i Aar, tror jeg, det har sin Grund i, at man har fundet det vanskeligt at gribe ind overfor de bestaaende Industrier paa dette Tidspunkt af Aaret. Jeg har Grund til at tro, at der vil blive taget Hensyn til det, naar der skal rationeres for den kommende Sæson, og derfor synes jeg, det ikke er af Vejen her at paakalde den højtærede Indenrigsministers Interesse. Det, jeg ønsker, er altsaa, at der sker Indskrænkning i det Sukkerforbrug, der er tillagt Industrien, specielt Bolsche- og Konfektindustrien. Den benyttede tidligere aarlig 12 Mill. kg, men dette Kvantum blev ved Rationeringen bragt ned til 10,8 Millioner. Naar man saa erindrer, at der i Bageriindustrien til finere Brødsorter anvendes 6—7 Mill. kg, og man endvidere erindrer, at Landets samlede Forbrug er rundt 100 Mill. kg, vil man se, at hvad der anvendes til disse industrielle Ting, nærmer sig meget $\frac{1}{5}$, og det forekommer mig, at paa en Tid, hvor man overhovedet nødes til at rationere et af de nødvendige Næringsmidler, er det uforsvarligt at anvende 10—11 Mill. kg i Sukkerindustrien. Kravet om Nedsættelse kan vistnok begrundes ud fra et Sundhedshensyn, men jeg skal ikke benytte dette. Det forekommer mig, at blot at henvise til, at dette Kvantum Sukker kunde faa en nyttigere Anvendelse andetsteds, maa være tilstrækkeligt.

Med Hensyn til Brødet maa jeg udtale, at jeg synes ikke, Ministeren har helt Ret i, at den anlagte Rationering har kunnet holde. Vi ved, at da der var gaaet en Maaned, maatte den ændres i den Forstand, at der maatte tages flere

finere Brød- og Kagesorter ind under Rationeringen. Jeg har ingen Grund til at beklage mig derover, da jeg allerede forud for Rationeringen pegede paa det ønskelige i, at alle finere Sorter Brød og Kage var underlagte Rationeringen. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Ministeren tog det Hensyn til denne Indvending, som Henvendelser fra anden Side gjorde det muligt at tage, men jeg er alligevel fremdeles af den Mening, at det ikke blot havde været det mest rationelle, men ogsaa i anden Henseende det rigtigste at tage alt ind under Rationeringen. At Rationeringen maatte ændres, da der var gaaet en Maaned, og man maatte tage flere Brødsorter ind under Rationeringen, medførte ogsaa, at Forholdet mellem amerikansk og dansk Mel maatte ændres. Forholdet var oprindeligt anlagt efter $\frac{1}{3}$ amerikansk eller fremmed Mel og $\frac{2}{3}$ dansk. Det maatte ændres til halvt mod halvt. Man kan sige, at der herved ingen Skade skete, da vi i Mellemtiden, efter hvad vi har læst i Aviserne, havde faaet tilført fremmed Mel, men Resultatet var alligevel en Forhøjelse af Flormelsprisen, og det kan for mange Hjem være slemt nok. Jeg maa derfor fremdeles mene, at det rigtigste havde været at tage ogsaa Kageproduktionen og -forbruget ind under Rationeringen.

Jeg skal imidlertid ikke opholde mig ved disse Forhold, men gaa over til at tale om det, der er Lovforslagets Hovedformaal. Derom siger Ministeren i sin Indledningstale, at hvad der kræves af en god Ordning vedrørende Høsten 1917, er, at Samfundet forlods af denne Høst maa sikre sig, hvad Menneskene har Brug for. Herom er der, som jeg alt har sagt, fuldkommen Enighed. Det bliver saa at undersøge, om det, her kræves, ikke overstiger det, Menneskene har Brug for. For at forebygge al Misforstaaelse vil jeg straks tilføje, at det ikke er mit Partis Stilling, at det ikke vil gaa med til en Kornligning, der ligger ud over det, man i strenge Forstand har Brug for til Menneskenes Ernæring. Lovforslaget indeholder Ting, der ligger her udover, som vi absolut maa gaa med til. Vi kan nemlig meget vel tænke os, at der ud over det til Mel, Brød og Gryn fornødne maa afgives Foderkorn baade til de Egne, som efter den hidtil gældende Ordning og fra Naturens Haand har været særlig haardt ramte, og ogsaa til den Del af Landbruget, som bliver særlig haardt ramt, naar Tilførslerne ude fra ophører. Men lige-